

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5286/2018
14.05.2020. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарства одбране, Војно грађевинског центра „Београд“ коју заступа Војни правобранилац са седиштем у Београду, против туженог АА из ..., кога заступа Анђелко Лежајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5236/2017 од 19.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2020. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5236/2017 од 19.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 41207/13 од 22.02.2017. године делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 642.540,76 динара са законском затезном каматом од 05.11.2013. године као дана подношења тужбе до исплате (став први изреке). Истом пресудом одбијен је тужбени захтев за износ од 42.663,70 динара преко досуђеног до тражног од 685.204,46 динара са законском затезном каматом од 05.11.2013. године па до исплате. (став други изреке) Одбијен је и тужбени захтев за исплату износа од 4.996.212,03 динара са законском затезном каматом од 05.11.2013. године па до исплате (став трећи изреке) и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 123.000,00 динара. (став четврти изреке) Компензациони приговор је одбијен као неоснован. (став пети изреке)

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5236/2017 од 19.04.2018. године одбијене су жалбе странака и потврђена наведена пресуда у ставу првом, трећем, четвртом и петом изреке и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у одбијајућем делу благовремено је изјавио ревизију тужилац из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у поступку по ревизији пази по службеној дужности.

Ревизијом се не указује на друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је носилац права коришћења на стану број .. у ... у ... у коме је тужени живео од априла 2001. године до 21.08.2013. године, када је сачињен записник о примопредаји непокретности. Претходно пресудом Првог основног суда у Београду П 47666/10 од 23.12.2010. године, која је оглашена правноснажном 14.10.2012. године, тужени је обавезан да се исели из спорног стана. Из налаза и мишљења судског вештака је утврђено да по првој а) варијанти, висина цене закупа спорног стана, на основу података агенције која се бави издавањем станова, за период од 01.04.2001. године до 21.08.2013. године износи 4.996.212,03 динара и по б) варијанти, обрачунатој на основу просечних цена станова новоградње у Београду за наведени период износи 4.380.258,40 динара а да по другој варијанти датог по Закону о становању и Упуству о начину утврђивања закупнине обрачуната висина закупа спорног стана у истом периоду износи 685.204,46 динара.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком за обрачун дуговане накнаде на име коришћења стана без правног основа примењена методологија обрачуна по Закону о становању и Упуству о начину утврђивања закупнине и тужбени захтев обијен као неоснован за износ од 4.996.212,03 динара са каматом обрачунатом према тржишним ценама закупа спорног стана. Тужени је користио спорну непокретност на основу сагласности скупштине зграде што према правноснажној судској одлуци није прихваћено као пуноважан правни основ за посед непокретности услед чега је правилна оцена другостепеног суда да тужени дугује накнаду за коришћење стана на основу члана 219. Закона о облигационим односима. Правилна је оцена и да делатност тужиоца није издавање станова у закуп и да по редовном току ствари тужилац не би ни могао очекивати да издавањем стана који је користио тужени у спорном периоду оствари корист у висини закупа утврђеној на наведени начин. Доделом стана на коришћење неком од својих припадника без решеног стамбеног питања тужилац би остварио управо износ накнаде утврђен према Закону о становању и Упуству о начину утврђивања закупнине како је и досуђено нижестепеним одлукама. Стога разлоге које је навео другостепени суд као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд у целисти.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић